

امروز و فردا:

در دل آتش چو ابراهیم ماوا کرده ای
از فراق و دوریت ما را چه رسوا کرده ای
پشه‌ ارزش ندارد ، این جهان سقله خو
در پس پیری چو خاکم ، مفت سودا کرده ای
در جمع خیل قناری ، مست میخواندم غزل
دور دور از لانه ام ، مجنون صحرا کرده ای
بلبل شوریده بودم در دیار گلشنم
لیک با تیر فراق ما را ، چه شیدا کرده ای
طوطی افسرده گشتم در دیار بی کسی
این زبان پُر ملالم را تو گویا کرده ای
عزتی هرگز ندارد خاک این بیگانگان
در تسلی دلم ، امروز و فردا کرده ای
عشق آتش میزند هر لحظه بر روح و تنم
قطره های اشک ما را همچو دریا کرده ای
دیده نمناک ما را ، اینقدر هم کم مگیر
آتشی در بین جنگل ، دیده بر پا کرده ای
عمر ما اندر پس ، امروز و فرداها گذشت
عزم و پیمان دیده را ، محتاج رویا کرده ای
زندگی همچون حباب بیش نبود هوش دار
آفرین و احسنت گر ، دیده بینا کرده ای
تار و پودم از جهان بی کسی دارد اثر
غرق دریای جنونم ، دین و دنیا کرده ای
در جهان سقله خو ، رنگ و رخ دنیا مبین
حیف باشدخویش را چون مار کیرا کرده ای
دیده عبرت نگر را ، چشم و گوشش باز دار
دامن فضل و « وفا » را فرش زیبا کرده ای

06.09.2014

عبدالله «وفا»

ویانا